

Rødhette

Det var en gang en søt liten pike som alle ble glade i bare de så henne. Men den som var aller gladest i henne, var nok bestemoren, hun visste ikke hva godt hun skulle gjøre for barnebarnet sitt.

En gang ga hun henne en hette av rød fløyel, og fordi den kledde henne så godt at hun ikke ville ha noe annet på hodet, kalte de henne Rødhette.

Så en dag sa moren hennes: «Kom hit, Rødhette, her har du et stykke kake og en flaske vin som du skal ta med deg til bestemor. Hun er svak og syk, og dette vil gi henne styrke. Fort deg av sted før det blir for varmt, og hold deg pent på stien hele veien, ellers faller du og knuser flasken, og da blir det ingen vin til bestemor.

Og når du kommer til huset hennes skal du si «god morgen» med det samme, ikke bare bli stående og glo i alle kriker og kroker.»

«Jeg skal nok gjøre alt du sier,» lovet Rødhette, og tok henne i hånden på det.

Bestemor bodde langt inne i skogen, en halv time fra landsbyen, og rett som det var, møtte Rødhette ulven. Men siden hun ikke visste hvor farlig han var, ble hun ikke noe redd.

Bilde finnes i trykt versjon

«God dag, Rødhette,» sa ulven.

«God dag, ulv,» sa Rødhette.

«Hvor skal du hen så tidlig?»

«Til bestemor.»

«Og hva har du i kurven?»

«Kake og vin. Vi bakte i går, og dette vil gjøre bestemor godt, syk og svak som hun er.»

«Hvor ligger bestemors hus, Rødhette?»

«Et stykke videre inn i skogen, under de store eiketrærne, inne i hasselkjerret, vet du ikke det?» sa Rødhette.

Ulven tenkte: «Det der er jammen en riktig lekkerbiskken. Hun smaker nok bedre enn den gamle. Men er jeg lur nok, får jeg dem begge to.»

Han gikk ved siden av Rødhette en liten stund, så sa han:

«Rødhette, se de vakre blomstene som vokser omkring deg. Hvorfor ser du deg ikke rundt? Jeg tror ikke engang du legger merke til hvor vidunderlig fuglene synger. Du går jo bare rett frem, som om du var på vei til skolen, enda så deilig det er her i skogen.»

Rødhette så seg rundt, og oppdaget hvordan solstrålene danset mellom trærne. Hun kikket på alle blomstene, og tenkte:

«Jeg vil plukke en bukett til bestemor, det vil også glede henne. Det er jo så tidlig ennå, jeg rekker det nok.» Hun løp vekk fra stien og inn mellom trærne for å finne de peneste blomstene. Men hver gang hun plukket en, syntes hun at den som sto bortenfor var enda penere, og så sprang hun bort til den, og på denne måten kom hun stadig dypere inn i skogen.

Men ulven gikk strake veien til bestemors hus og banket på døren.

«Hvem er det?» spurte bestemor.

«Rødhette,» svarte ulven. «Jeg har med meg kake og vin. Lukk opp!»

«Bare trykk ned klinka,» ropte bestemor. «Jeg er for svak til å stå opp.»

hasselkjerret:
tett samling av
busker

lekkerbiskken:
noe fristende

klinka:
dørhåndtaket

Ulven trykket ned klinka, døren gikk opp, og uten et ord listet han seg bort til sengen og slukte hele bestemoren. Så tok han på seg klærne hennes, satte nattluen på hodet, la seg i sengen og trakk forhenget for.

Da Rødhette hadde plukket så mange blomster hun greide å holde, kom hun til å tenke på bestemor, så hun gikk tilbake til stien og fortsatte på veien til huset hennes.

Hun ble forbauset over at døren var åpen, og idet hun gikk inn i stua, syntes hun det var så merkelig der inne at hun tenkte: «Hvorfor føler jeg meg så urolig, jeg liker meg da så godt hos bestemor?»

Hun ropte «god morgen» uten å få noe svar, gikk bort til sengen og dro forhenget vekk. Da så hun bestemor som lå der med nattlua langt ned i ansiktet og så merkverdig ut.

«Så store ører du har, bestemor,» sa Rødhette.

«Det er fordi jeg skal kunne høre deg bedre,» svarte ulven.

«Så store øyne du har, bestemor,» sa Rødhette.

Bilde finnes i trykt versjon

«Det er fordi jeg skal kunne se deg bedre,» svarte ulven.

«Så store hender du har, bestemor,» sa Rødhette.

«Det er fordi jeg skal kunne klemme deg bedre,» svarte ulven.

«Så stor munn du har, bestemor,» sa Rødhette.

«Det er fordi jeg skal kunne ete deg bedre,» svarte ulven. Og ikke før hadde han sagt det, så hoppet han ut av sengen og slukte stakkars Rødhette i et eneste jafs!

Stappmett som han var, la han seg under dyna igjen, og begynte å snorke.

Da kom det en jeger forbi, og han tenkte: «Fælt som den gamle kona snorker. Best å se etter om det er noe i veien.» Han gikk inn i huset, og da han fikk øye på ulven i sengen, sa han:

«Jaså, det er der du ligger, din slyngel. Deg har jeg vært ute etter lenge.»

Han hadde akkurat lagt børsa til kinnet, da han kom til å tenke på at ulven kanskje hadde spist bestemor, og at hun fortsatt kunne reddes.

Derfor tok han frem en kniv i stedet, han ville skjære opp magen på den sovende ulven. Etter et par kutt så han det lyste i en rød hette, og like etter hoppet Rødhette ut og ropte:

«Å, så redd jeg ble. Jammen var det mørkt i magen på ulven!»

Så var turen kommet til gamle bestemor. Hun var levende, hun også, men det var så vidt hun orket å puste.

Nå fortet Rødhette seg å hente noen store steiner som de stappet inn i ulvemagen, og da ulven våknet og ville løpe sin vei, sank han sammen fordi han var blitt så tung, og døde.

Da var de glade og fornøyde alle tre. Jegeren flådde ulven og tok pelsen med seg hjem, bestemor spiste kake og drakk vin, og Rødhette tenkte med seg selv: «Aldri i livet om jeg skal løpe vekk fra stien mer og inn mellom trærne, når mamma har sagt at jeg ikke får lov.»

Fra Grimms eventyr